

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 11. V Ljubljani, dne 1. novembra 1915. XXIII. teč.

Sam na svetu.

Oj, zvonovi, ko zvonili
meni bodete v slovo,
bo li kómu v tihem žalju
orosilo se oko?

Nimam brata ne sestrice,
zlate mame nimam več,
sam po širnem svetu tavam
za odišlimi ihteč...

Kot samotna cvetka v plani,
tiho plakam dan za dnem,
sprejmejo me z mrzlim srcem,
kamor pridem, kamor grem...

Če predolgo kje prebivam,
pot mi kažejo naprej —
in naprej grem nem in mrzel
po dolini tej.

Oj, zvonovi, ko zvonili
meni bodete v slovo,
pač nobeno orošeno
za menoj ne bo oko.

Zvonimir.

Prvi sneg.

Bilo je v začetku oktobra. Drevesa so bila že gola in utihnilo je ptičje petje; le lačni vrabci so žalostno čivkali po cestah. Nebo je bilo oblačno in ozračje težko; ne ena sapica se ni genila.

»Hm, hm! Jesensko vreme!« je zamrmral stari Oklejev ded in se oziral proti nebu. »Malo zgodaj se je začela oglašati zima; da, da, prekmalu.«

Strkal si je svoj vivček in ga nabasal s svežim tobakom.

»Dober dan, dedek!« se je oglasil tedaj otroški glas s ceste, in kmalu nato je stal pred dedom rdečeličen deček, s knjigami pod pazduho.

»Ali je že tako pozno, da prihajaš iz šole?«

»Da, pet je že proč. Hitel sem, kar se je dalo, da bi bil preje doma; pripravlja se na dež.«

In res so kmalu nato začele padati poredkoma debele, težke kaplje.

»Pojdiva v hišo, da ne bova mokra,« je rekel ded. »Dobro je, da jutri, v četrtek, nimaš šole, saj ne bi mogel iti tako daleč v tem deževju.« In ded je še enkrat pogledal proti nebu, kjer so se kopičili oblaki. »Če bo potegnila burja, pa imamo jutri sneg.«

»Oh, to bi bilo lepo!« je zaklical deček in zaploskal z rokami.

»Ta mladina, kako neumna je na sneg! Toda tudi mi smo bili nekdam taki,« se je zamislil ded in zapiral za seboj hišna vrata.

* * *

»Vstani, Tonček, pozno je že!« je zaklicala drugo jutro Oklejeva mati. Toda Tonček se ni nič zmenil za njeno klicanje.

»Vstani!« je ponovila mati.

Izpod odeje se je prikazala razmršena glava. In Tončkova usta so se široko raztegnila.

»Oh, kako prijetno in toplo je! Ali smem še malo poležati?«

Mati je otroka dobrovoljno pogledala in se skrivnostno nasmejala.

»Hitro vstani.«

Tonček je postal radoveden in je vprašal:

»Kaj pa me gledate, mama?«

»Poglej skozi okno!«

Tonček je skočil iz postelje in odprl polkna. Oči so se mu razširile veselja in iz ust se mu je izvilo:

»Oh, sneg, sneg —!«

Skočil je k materi, se ji oklenil okrog vratu in jo objel. Nato je pa stekel iz sobe, preden je še prišla mati do sape, in odprl hišne duri. Pogledal je na zasneženo dvorišče in zapazil deda, ki je kidal sneg.

»Dobro jutro, dedek!« je zaklical poredno.

Nagovorjeni ded se je obrnil in, ko je zapazil Tončka vsega trepetajočega na pragu, se je razhudil.

»Ali se mi ne izgubiš v sobo! Ti preklicani fant, se boš prehladil!«

Tonček je napel šobico. Dedek ga je pomiril:

»Hitro se obleci pa zmoli! Potem pa pridi vun in mi boš pomagal odmetavati.«

»Takoj, takoj.«

Smuknil je Tonček v vežo in se zaletel v mater, ki ga je prišla ravnokar podit noter.

»Otrok vendar! Zmoli in dobro se napravi, potem pa pojdi na dvorišče. Nikar mi pa tako ne drvi; se boš še nazadnje ubil. Saj te bo sneg počakal!«

Tonček si je obul brzo čevlje in debelejšo obleko. Potem je pokleknil in pomolil. Mati pa mu je nataknila očetovo kučmo in rokavice na roke. Tako oblečen in nabasan je prihacal k dedu.

»Oho, kakšen pa si; saj komaj hodiš!« se mu je porogal ded in vrgel nanj kepo snega. Tudi Tonček mu jo je vrnil; ded pa ga je prijel in ga dvignil visoko v zrak.

»Ali naj te vržem v sneg?«

»Ne, ne, ljubi dedek! Rajši pojdiva v šupo, da mi daste moje sani.«

Ded je spustil dečka na tla in odšla sta proti shrambi.

»Kaj pa, če ne najdem sani?« je ponagajal ded in hudomušno pogledal Tončka.

»Vidite, tamle gori so,« je odgovoril Tonček in pokazal s praga na visoko polico. Ded je stopil na voz, ki je stal v šupi, in se povzpел do sani ter jih podal dečku.

»Zdaj se boš hotel gotovo sankati, kajne?« je vprašal dedek, ko je počasi lezel dol. »Toda pojdeva skupaj. Še prej moraš prositi mater za dovoljenje.«

Deček je postavil sani v sneg in zaklical materi, ki se je prikazala na pragu:

»Mati, ali se smem iti malo sankat na klanec? Bodo šli dedek z menoj!«

»Če gredo dedek s tabo, le pojdi; toda ne izostani predolgo.«

»Saj ne bom, mati!« je zavriskal Tonček in se obrnil k dedku, ki je privezoval sani na vrv. »Ali me boste peljali, lepo prosim!« je dejal deček in se vsedel udobno na sanke.

»Seveda te bom, pa še malo prevrnil,« je odgovoril ded in potegnil lahke sani, ki so puščale za seboj v snegu dolge brazde.

»Srečno pot!« je zavpila mati za njima s praga in izginila smejoč se v hišo.

Tonček pa se je držal na saneh modro kot grof in prijetno se mu je zdelo. Tako lepo je šumel sneg pod njim. Sicer bi bil včasih kmalu izgubil ravnotežje, toda vselej se je še ujel. Ded je stopal počasi ter kadil svojo pipico.

»Poglejte, pogledajte, dedek, že vse polno jih je na klancu! Tudi sosedomi so; oh, kako bo prijetno!«

Skočil je fantič kvišku in radovedno gledal na klanec. Tam so se dričali vaški paglavci med glasnim vikom in krikom. Pa je postal ta krik še večji, če se je kdo izmed njih prekucnil v sneg. Tudi Tonček se je veselo posmihal in komaj čakal, da se bo tudi on vozil.

Dospela sta z dedom do vrha in dedek je postal.

»Tako, zdaj se boš ti malo spustil po pobočju. Pa pazi, da se ti kaj ne naredi! Ko se pripelješ dol, pa privleci sani zopet k meni. Pazi!«

Ded je porinil sani, da je zletel sneg daleč okrog kvišku, in že je drevil Tonček navzdol, da mu je jemalo sapo. Včasih se mu je izvil iz ust vzklik strahu, toda kmalu potem se je glasno nasmejal. Ko se je pripeljal v dolino, je pograbil ves srečen sani in sopihal zopet navzgor.

Dedek ga je čakal na klancu in ga zopet odrinil. To se je ponavljalo domala celo dopoldne. In šlo mu je vedno gladko. Le včasih se je neusmiljeno zaril v sneg. Toda ti neprostopoljni dotikljaji s snegom mu niso kalili dobre volje.

Šele ko je zvonilo v vaškem zvoniku poldne, sta se vrnila z dedom domov. — — — — —

Bilo je zvečer. Domači so sedeli za mizo pri večerji in so se živahno pogovarjali. Edino le Tonček je bil tiho, kar ni bila njegova navada. Skrbna mati je to takoj opazila in ga vprašala:

»Kaj pa ti je, da se držiš tako čmerno?«

»Ah, nič! Glava me boli.«

Tudi deda je zaskrbelo.

»Kaj pa, če si se prehladil? In kako vroče čelo imaš! Takoj moraš v posteljo.«

Dedek je odpeljal dečka v spalnico in ga spravil v posteljo, mati pa je odhitela vsa prestrašena v kuhinjo in mu skuhala čaja. Ded je ostal vso noč pri Tončku in mu menjaval obkladke. Spoznal je, da se je deček prehladil in da bo moral ostati par dni v postelji, sicer bi ga napadlo še hujše prehlajenje.

Drugi dan je čutil Tonček bolečine v grlu. Solze so mu prišle v oči ob misli, da se morda njegovi tovariši sankajo na klancu, on pa mora ležati v postelji. Najrajši bi bil kar vstal. Ded ga pa ni pustil, ker je bil skoro vedno pri njem. Pravil mu je razne dogodke in povesti ter ga tako zabaval. Mati mu je pa nosila čaja. Polagoma je pojenjavala bolečina v grlu. Bil je Tonček vesel, da bo smel kmalu iti spet vun na sneg. Zvečer mu je rekel ded:

»Pojutrišnjem boš pa že smel na prosto...« —
Drugo jutro ni bilo megle. Sinje nebo je prijazno gledalo na zemljo in tople sapice so pihljale. Norčije jeseni — bi dejal človek!

Tonček je začuden gledal skozi okno to izpremembro, dedek pa je bil tih in je komaj prikrival svoje veselje.

Proti poldnevu je posijalo solnce in sneg se je začel topiti. Vaški paglavci so se vračali domov s sanmi, ker se ni dalo več voziti, in so se jezili nad solncem, ki je podiralo njih veselje. Toda nič ni pomagala njih jeza; snega je bilo vedno manj.

»Zdaj, ko je toplo, bi pa šel lahko malo vun,« se je oglasila mati in stopila k Tončkovi postelji.

»O, čisto lahko gre!« je odgovoril ded in pogledal Tončka, ki je bil ves žalosten.

»Kaj pa mi pomaga zdaj vun, ko pa ni več snega!« je zaihtel deček in si zakril oči.

»Kar potolaži se, pa pojdi z mano!«

Ded ga je dobro oblekel in odšla sta na dvorišče. Zemlja je bila vsa mokra in zaduži snežni ostanki so se izpreminjali v kristalno vodo, ki se je začudo lepo svetila v solncu. Videlo se je, kot bi se solzila zemlja, in tudi Tonček je imel še mokre oči. Toda solnce je uprlo svoje žarke na zemljo, ki se je posušila, in tudi Tončku so kmalu usahnile solze v očeh.

Dedek se je nasmejal in dečka pobodril.

»Bodi pameten, kaj se boš jokal za snegom! Še preveč ga boš imel in še mnogokrat boš zaželel pomladi in toplega solnca. Poglej, tam na nebu se že zbirajo oblaki; majhni so, toda rastli bodo in se kopičili. Čez par dni bo mogoče zopet vse belo.«

Tonček je ves presenečen pogledal deda in z novimi nadami v srcu se je ozrl na nebo, koder so se vlačili temni, težki oblaki...

* * *

Kmalu je zopet zapadel nov sneg in Tončkovo veselje je bilo obnovljeno.

J. Gabrijel V.

Mali loncevezec.

Blagor vam, otroci, ki živite doma pri skrbnih starših. Lačne svoje želodčke si napolnite, kadar poželite, če niste ravno poredni in vas skrbna mamica včasih ne kaznujejo s tem, da vas nekoliko pouče, kakšna je lakota. Kajne, včasih pa, kadar ste pridni, vam dajo celo sladčic, ki se vam prav dobro prilegajo. Pa tudi strganim vam ni treba biti, ker vam kupijo starši lepo obleko. Če si jo pa kdo izmed vas po nerodnosti raztrga in potem s strahom pride domov, ga mamica morda nekoliko kaznujejo, nato pa mu luknjo zopet čedno zašijejo. Kajne, da je tako, dragi otročiči?

A vse drugače kakor vam se je godilo onemu malemu loncevezcu, ki je bil zadnjič pri Gorjančevih.

Gorjančeva mama so ravno kuhali kosilo in mala Milica se je smukala krog njih v kuhinji, kakor take šestletne deklice sploh rade delajo. Včasih pa naložijo mama Milici tudi kako malo delo, bodisi da je res potreba, ali pa bi jo radi za nekaj časa odstranili iz kuhinje, ker jim je ondi dostikrat tudi v napotje.

Tako so ji tudi onega dne ukazali, naj gre zapodit kokoši z grede, da ne bi ondi vse razbrskale.

Milica, ubogljiva deklica, je mamo takoj ubogala in šla. Ko pa je prišla mimo kašče, je ugledala sedeti na stopnicah tujega dečka. Bil je videti od dolgega pota silno utrujen, vendar je pridno krpal svoj jopič, ki mu ga je bila raztrgala lesena tružica, kakršne nosijo loncevezci na hrbtu.

Dobri Milici se je deček zasmilil. Kar pozabila je na mamino naročilo, tako jo je zmotil mali tujec. Vedela je deklica, da je deček gotovo reven, zato je stopila k njemu in ga prijazno nagovorila. Navadno je bila Milica boječa in sram jo je bilo tujih ljudi, toda ta deček se ji je zdel tako prijazen, da se ga ni prav nič bala. Vse je hotela zvedeti od njega. Posebno čudno se ji je zdelo, da si deček sam krpa obleko.

Težko je govoril deček slovensko, kajti bil je doma od daleč, kjer govore drugače kakor pri nas. Vendar je znal že toliko našega jezika, da je ustrezal Miličini radovednosti.

Povedal ji je, kako daleč je doma, da mu je mama že umrla, on pa je moral z očetom daleč po

V nezanesljivem varstvu.

svetu, kjer si služi vsakdanji kruh s tem, da veže po hišah lonce. Tudi obleko si mora sam krpati, če se mu raztrga, ker nima več dobre mamice. Z očetom se včasih za nekaj časa ločita in si gresta iskat dela vsak po svojem potu, toda se navadno kmalu snideta. Sedaj pa revček ni mogel dobiti očeta že več dni in to ga silno skrbi. Sam bi se deček še

težko preživil, ker je premlad, da bi mu ljudje zaupali vsako delo, prosjačiti ga je pa tudi sram.

Milica je vedela, da je deček lačen, zato je stekla k mami v kuhinjo in ji povedala, da je zunaj pri kašči na stopnicah tuj, ubog deček. Prosila je mamico, naj dajo revčku nekoliko kosila, da si okrepča lačni želodček. Mama so šli pogledat dečka in tudi njim se je zasmilil v srce. Šli so nato v kuhinjo, ondi so djali v skledico juhe in jo dali Milici, naj jo sama nese dečku.

Vesela je bila deklica, da so ji pustili dobra mamica postreči revnemu dečku.

Silno je bil vesel loncevezček, ko mu je prinesla Milica kosila. Videl je, da so tudi v tujini usmiljeni ljudje, ki radi pomagajo revežu.

Ko je deček pojedel, so mu prinesli Gorjančeva mama loncev, katere naj bi zvezal, sami pa so mu čedno zašili raztrgan jopič, ker so vedeli, da sam ni vaje takega dela.

Loncevezček je bil še cel dan pri Gorjančevih in je pridno delal. Ponudili so mu tudi prenočišče in so mu obljubili, da mu bodo pomagali poiskati očeta, toda tega jim ni bilo treba, kajti proti večeru je prišel oče sam in je rešil dečka silnih skrbi.

Ko je deček povedal očetu, kako usmiljeno so Gorjančevi ravnali z njim, je bil mož silno vesel in se jim je srčno zahvalil. Tisto noč sta prenočila loncevezca pri Gorjančevih, drugo jutro sta pa šla, hvaležno se poslovivši, iskat si dela in zaslužka dalje.

Otroci, bodite tudi vi tako dobri in usmiljeni, kakor je Gorjančeva Milica! Posebno dobri bodite do revnih tujcev, katere sili potreba daleč v tuji svet, da si s trdom služijo svoj vsakdanji kruh.

Pred Marijinim oltarjem.

Pa moje srcé
ni roža vzcvetela,
pa moje srcé
ni lilija bela,
da bi na oltar
podal Ti jo v dar ...
Pa vendar ozri se

s prestola namè
in sprejmi, o Mati,
to revno srcé ...
Naj skozi življenja
stezice strme
ga vodijo Tvoje
presvete roké ...

J. Soklič.

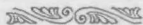
Prerano.

Še ni pobran na polju
jesenski zadnji sad,
že gleda kal zelena:
kdaj bo prišla pomlad?

Le čakaj, mlado žito,
še daleč tvoj je cvet!
Poljubi prej te slana
in sneg in mraz in led.

O duša, kaj premišljaš
jesensko žitno plan?
Pomladi večne hočeš,
ko ni še boj končan?

Silvin Sardenko.

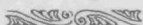

Roži.

Ti si božja,
kakor jaz.
Lepše cveteš,
kakor jaz.

V prah se vrneš,
kakor jaz;
pa ne vstaneš,
kakor jaz.

Silvin Sardenko.

Junak z mečem in rožnim vencem.

Bilo je zadnje dni meseca avgusta leta 1884., ko je bila slavna božja pot na sv. Višarje na Koroškem prav posebno mnogoštevilno obiskana. Tudi knezoškof dr. Jožef Kahn, ki se je že od začetka svojega vladikovanja zanimal za to slavno božjo pot, je bil tiste dni na Višarjah. Nekega dne pride zjutraj sel s poročilom: Nj. cesarska Visokost nadvojvoda Albreht prosi, da bi se okoli 10. ure darovala sv. maša; dotlej, se nadeja, da dospe gor. Prezvzišeni knezoškof, ki je bil zjutraj ob štirih že v spovednici, sklene, da bo sam ob 10. uri daroval sv. mašo. Knezoškof, sedem romarskih duhovnikov in vsi božjepotniki gredo pobožnemu maršalu avstrijske armade naproti do takozvanega »ločilnega mesta«, kjer slišijo božjepotniki navadno poslednjo pridigo. Sivolasi nadvojvoda je šel peš, oprt na palico, ker je že prej bil razjahal konja, da bi šel zadnji kos pota peš do milostnega kraja. Nadvojvoda je bil vidno iznenaden, ko ga je pozdravil nadpastir krške škofije. Po kratkem počitku je bil nadvojvoda pri pontifikalni sv. maši. Med celo sv. mašo je klečal najvišji zapovednik avstrijski armadi pred milostnim oltarjem ljube Matere božje in pobožno prebiral jagode rožnega venca. Po sv. maši je povedal nadvojvoda knezoškofu in duhovščini te-le prisrčne besede: »Ko sem bil pred nekaj leti bolan, je prišlo več mojih vojakov na to strmo goro, da bi mi izprosili zdravja od Matere božje višarske. Danes sem pa sam prišel gor k ljubi Materi božji, da se ji zahvalim za podeljeno zdravje, zlasti pa, da molim za svoje ljube vojake.« Čez malo ur je ostavil pobožni romar milostni kraj in šel skoro vso pot po griču dol peš.

Ko je obiskal med potovanjem mestno župno cerkev v Welsu, je ogledoval posebno z zanimanjem Lurško votlino, ki je bila že izdelana, in je opravil pred nogami brezmadežne Device svojo molitev.

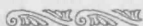
Kadar je bival nadvojvoda v svoji palači na Dunaju, in če je zbolel kdo izmed mnogoštevilnih služabnikov, je ukazal takoj, da naj gredo po duhovnika. Kadar je pa ta prišel, je izkazal globoko spoštovanje najsvêtejšemu Zakramentu; spremljal ga je večkrat v bolnikovo sta-

novanje in molil tam kleče, dokler ni bil ves obred končan; — potlej je pa še duhovnika spremil do hišnih duri. —

Ko se je začel ljuti boj na višini pri Kustoci, je poslal vojskovodja nadvojvoda Albreht po duhovnika, in ta je moral prej blagosloviti vrle vojnike, ki so med tem po predpisih skazali čast Najsvetejšemu, in šele potem, ko je vsemogočni Gospod vojskinih trum blagoslovil junaške Avstrijce, jih je poslal poveljnik v boj in si z njimi priboril toli slavno zmagó.

Zmagalec pri Kustoci se ní sramoval vzeti rožnega venca v roke in ga pobožno moliti med vsem ljudstvom. V tem prelepem molitveniku katoliškega kristjana je iskal in tudi našel moči, tolažbe in miru; rožni venec je bil njegov vedni spremljevalec, zlasti v boj in vsakokrat tudi v zmagó!

Po pravíci se torej reče o njem, da je bil junak z mečem in rožnim vencem!

Krizantema.

Legenda.

Prijazno in prijetno je živela sveta družina v svoji ubožni hišici tam v Nazaretu. Sveti Jožef je pridno tesaril, Mati božja je gospodinjala, sveto Dete je pa razveseljevalo Marijo in Jožefa. Mali Jezusček se je kaj rad igral na trati pred hišico. Sveti Jožef in Marija pa nista imela vedno časa, da bi pazila na nebeško Dete.

Zato je prosila mati Marija sosedovega pridnega Božidara, ki je bil leto dni starejši kot Jezusček, da se je hodil igrat z Detetom na trato in je varoval malega Zveličarja. Božidar je bil kaj priden in pobožen deček in je z velikim veseljem delal družbo božjemu Sinu. Nebeško Dete je pa tudi ljubilo dobrega dečka in se radostno igralo z njim.

Božidar je imel doma golobčke in nekega dne jih je prinesel Jezusčku v dar. Jezusček se je razveselil daru in njegovo srce se je še bolj oklenilo Božidara in se vedno razveselilo, ko je prišel dobri deček.

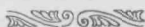
Božidar pa je zbolel in umrl. Bridkostno je žalovala božja Mati za pobožnim otrokom in tudi božje Dete je težko pogrešalo svojega milega prijateljčka.

Nekoč pa je šel Jezusček z Marijo iz Nazareta. Pot ju je peljala mimo Božidarovega groba. Ko sta prišla do groba dobrega otroka, sta obstala.

Nebeško Dete je stopilo h grobu malega prijatelja. V srce se mu je zasmilil dobri, pobožni deček, ki je v cvetu svojih otroških let moral umreti. Božji Sinek se je razjokal. In njegove solze so padle poleg malega groba. In glej! Iz božjih solza so vzklikele prekrasne cvetke in nagnile žalostno svoje nedolžno-bele glavice. — Bile so to prve krizanteme . . .

O krizanteme, ve priče Jezusčkovih solzic, ve priče žalosti božjega Deteta, tudi mi smo vas posadili na grobove svojih dragih. Tudi naše solze ste videle, tudi naše vzdihne čule. Pripovedujte o naših solzah, o naši srčni žalosti našim dragim v grob. Pripovedujte pa tudi, da se je iz naših src dvignila vroča molitev do božjega Srca za tiste, ki snivajo v hladnem grobu. Nismo jih pozabili, posebno danes so nam stopili jasno pred oči, posebno danes — vernih duš dan . . .

J. S. lič.

Zvestoba mladega junaka.

Kakor lani in letos, enako je bila tudi pred sto leti velika vojna med Avstrijci in Francozi, ko je bil Napoleon cesar francoski. Francozi so prodirali proti Dunaju. Armadni oddelek je imel nalogo, da poizveduje in pripravlja pot glavni armadi. Nenadno pride ta oddelek do velikega gozda, kjer je bilo veliko raznih potov. Nihče ni vedel za pravo pot.

Le en deček je bil tam, ki je dobro poznal pot skoz dolgi gosti gozd. Večkrat jo je bil že prehodil.

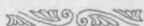
Poveljujoči častnik prosi dečka, naj jim bo kažipot in voditelj. Toda deček se odločno brani: »To bi bilo greh, izdajstvo domovine.« Častnik pa mu nujno prigovarja in mu ponuja mnogo svetlih cekinov. A deček ostane stanoviten.

Slednjič mu častnik zapreti, da ga dá ustreliti, če jim noče biti za voditelja skozi gozd. Deček odgovori na kratko: »Tedaj umrjem kot mučenec in pridem takoj v nebesa.«

Med tem doide tudi francoski general. Ko sliši o dečkovem domoljubju, ga pokliče predse in javno pohvali njegov pogum ter ga tudi bogato obdari.

Francozi so morali napraviti velik ovinek, da pridejo do bližnjega mesta. Medtem so bili pa že vkorakali naši vojaki. Po domoljubju junaškega dečka je bilo rešeno mesto s prebivalci.

Kl. Ave Maria.

Spominjajmo se umrlih!

Mesec, ki smo ga pričeli, je posvečen spominu naših rajnih, posvečen dušam v vicah. Obračam se zopet do vas, ker vem, da vaša mlada srca rada slušajo prošnjo, vem, da radi izpolnite, kar vas prosim.

Poglejte, predragi otroci, že več kot eno leto se vojskujejo naši vojaki, da rešijo našo domovino, pred zahrbtnimi sovražniki. Bog blagoslovlja našo vojsko, a vendar je že mnogo, mnogo naših vojakov, junakov, padlo v boju. Padli so v rešitev domovine, dali so življenje za to, da bi se nam, otroci dragi, dobro godilo. Veliko so za nas dali, vse, celo svoje življenje. In kaj jim bomo dali mi? Junaki že spé v grobovih, ne moremo jim dati ničesar, le svojo hvaležnost.

In kako jim bomo izkazovali svojo hvaležnost? Najlepše z molitvijo. Glejte, prišel je dan vseh vernih duš. Vsi molijo ta dan na pokopališčih za svoje rajne. Vi, otroci, pa molite prav posebno za padle vojake, za junake, ki so na oltar domovini položili svoje življenje. Morda je padel tvoj oče, brat? Mlada srca Bog najrajši usliši. Zato pridno molite cel mesec za padle junake, in Bogu bo všeč vaša molitev. S svojimi molitvami izprosimo lahko pokoj in rajsko srečo vojakom, sebi pa blagoslov božji. Zato — molite!

J. S—lič.

Stankova smrt.

O polnoči . . .
Pri oknu lučka še gori,
in mati, sklonjena
čez posteljco, ihti,
ker Stanko njen
bolan leži.

»Kaj ne, kaj ne,
oh mamica,
da še umrl
ne bom nocoj?
Pa če prišla
bo smrt nocoj,
oh mamica,
tedaj me skrij —
z odejico
me kar pokrij
gor čez glavó,

pa me ne bo
nikjer.
Bo rekla smrt,
ta huda smrt:
Pokažite,
kje Stanko spi! —
Ti reci pa:
doma ga ni
nocoj!« —

O polnoči . . .
Po vasi gor pa smrt hiti,
oj huda smrt s kosó,
in govori tako:
»Tja k Stanku grem
in vzamem ga,
saj vem, saj vem,
da je doma.«

In vzela smrt je Stankota,
ta huda smrt,
ni rekla nič, vprašala nič —
kot smrten ptič
zaplula je
trdó, temná
iz hiše vun čez vrt.
In Stanko z njo . . .

Rud. Pečjak.

Zadnja cvetka.

Ena sama ljuba cvetka
na gredici še cveté,
cvetke druge mi v gredici
kruti mraz pomoril je.

Pojdi z mano, cvetka draga,
tja, kjer mamica mi spi —
zadnja cvetka naj gomilo
drage mamice krasi.

Jak. S—lič.

V šoli.

Katehet: »Kaj je potrebno za zakrament sv. pokore?«
— Učenka: »Greh.« — Katehet: »No, no, povej prav, kaj
mora storiti oni, ki je grešil, da ne bo pogubljen?« — Učenka:
»V nebesa mora iti.«

Naloga.

(Priobčila P. Š.)

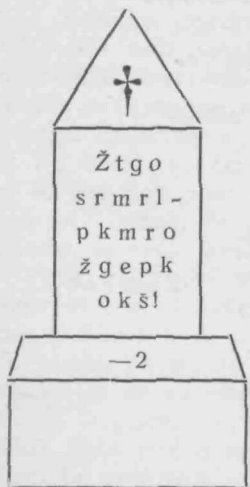
Ako izpremeniš črke tega skriv-
nostnega napisa v smislu številke (—2)
na podstavku, boš čital, kar želimo
vsem pokojnikom.

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil Internus.)

Kdo piše brez pisalnega orodja
in kdo brije brez britve?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K
20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik **Anton Kržič.**

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.